

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 16

Cổ Mộ thi triển Truyền Âm Độc

Văn Đế Đế không để cho phụ nhân giải bày gì nữa, cứ lại cởi áo mũ và nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Kỳ ca! Kỳ ca hãy ra cửa động coi chừng, hễ thấy người là giết để khỏi tiết lộ tin tức.

Phụ thân cảm động vô cùng thở dài nói:

- Hai vị quan tâm đến lão thân quá.

Thiết Kỳ Sĩ ra ngoài rồi, phụ nhân được Văn Đế Đế giúp đỡ lập tức thay đổi y phục bịt mặt lại rồi cùng cô ra ngoài. Thiết Kỳ Sĩ thấy hai người ra cửa liền nhìn Văn Đế Đế nói:

- Văn muội cùng đại nương đi trước, tiểu huynh đoạn hậu cho.

Văn Đế Đế quay lại nói:

- Đại nương xin đi theo tiểu nữ.

Ba người thi triển khinh công tìm những nơi bí hiểm hết sức chạy về phía trước. May mắn không gặp điều chi trở ngại. Ba người ra khỏi núi Thái Sơn trước lúc hoàng hôn, nhưng vẫn tiếp tục chạy hoài cho đến đêm khuya.

Văn Đế Đế quay lại nói:

- Kỳ ca, phía trước là thành Trường Thanh.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Còn cách sông Hoàng Hà bao xa nữa?

Văn Đế Đế đáp:

- Không đây ba chục dặm.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Vậy phải tiếp tục lên đường.

Chàng thấy công lực của phụ nhân rất cao thâm, chưa có vẻ gì mỏi mệt nên rất yên lòng. Chạy tới bờ sông Hoàng Hà, Thiết Kỳ Sĩ gọi Văn Đế Đế hỏi:

- Đế Đế! Thử nhìn xem có thuyền bè gì không?

Văn Đế Đế nói:

- Chưa tới bến làm sao có thuyền sang ngang?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bất luận đến bến hay không đến bến hễ thấy có thuyền là qua.

Văn Đế Đế nói:

- Đêm hôm người ta không khai thuyền.

Thiết Kỳ Sĩ lên giọng cả quyết:

- Ta cũng đại nương. Văn muội dùng kiếm chặt khúc cây vừa vừa đừng lớn quá, chỉ bằng miệng bát và dài một trượng là được rồi.

Phụ nhân hỏi:

- Hài tử! Sông Hoàng Hà bát ngát không thấy bờ bên kia, nước lại chảy xiết mà người định qua sông ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Xin đại nương cứ yên dạ.

Văn Đế Đế chạy đi chặt một khúc cây đem tới. Thiết Kỳ Sĩ đón lấy lựa một chỗ đất bằng đặt xuống, một đầu nhắm bờ sông. Chàng tự mình đứng ở đầu sau. Phụ nhân cùng Đế Đế không hiểu liền hỏi:

- Làm gì thế này?

Thiết Kỳ Sĩ thúc giục:

- Hai vị hãy đề khí khinh công. Đế Đế đứng ở đầu trước, đại nương đứng ở quãng giữa. Lẹ lên, phía sau dường như có thanh âm khác lạ.

Hai người chẳng hiểu thần kỹ của chàng ra sao, cũng theo lời nhảy lên. Thiết Kỳ Sĩ khẽ quát:

- Này!

Không ai dám tin chàng thi triển công phu vô cùng ảo diệu, đẩy khúc gỗ cùng Đế Đế và phụ nhân rời khỏi mặt đất bình yên bay về phía trước. Khi bay đến trên mặt nước, khúc gỗ từ từ hạ xuống sông.

Thiết Kỳ Sĩ lại khẽ quát:

- Các vị hãy đứng cho vững, vãn bối sắp huy động đây.

Phu nhân và Đế Đế bây giờ đã tin ở công phu cao thâm khôn lường của Thiết Kỳ Sĩ. Nhất là Văn Đế Đế lại ngấm ngấm hứa hẹn lựa chàng làm bạn chung thân.

Khúc gỗ chẳng những không sợ nước chảy, lại còn vọt về phía trước nhanh như tên bắn. Không đầy một khắc, ba người đã tung mình nhảy lên bờ bên kia. Bấy giờ Thiết Kỳ Sĩ mới thở phào một cái nói:

- Hơn hai chục người rượt theo, may mà chúng chưa kịp nhìn thấy bọn ta.

Phu nhân thở dài nói:

- Lão thân có mắt mới biết bậc anh hùng, con yêu phụ kia nhất định thất bại.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lão nhân gia có biết Cổ Mộ môn nhân số chừng bao nhiêu?

Phu nhân thở dài đáp:

- Ngoài con yêu phụ và Hồng Quan lệnh chúa, lão thân không biết một ai, tất cả thủ hạ đều do tay yêu phụ thu nạp. Khi nào mụ cho lão thân hay?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Vụ này phiền lắm đấy, nhưng cũng không sao. Đã mở ra được gốc gác mụ rồi chỉ còn việc thủng thủng đối phó.

Văn Đế Đế hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Trước mắt hãy đến Bắc Kinh, để ta an trí đại nương vào trong thành. Hành động này tất bọn Cổ Mộ môn không ngờ tới. Ta tin rằng đế đô là nơi trọng địa, bọn Cổ Mộ trong một thời gian ngắn chưa nghĩ tới, vì bước đầu của họ là đối phó với những nhân vật võ lâm rải rác khắp nơi. Đó là cách thu một món vốn liếng, có vốn liếng rồi mụ mới đi vào bước đường thứ hai là hạ thủ các môn phái.

Phu nhân nói:

- Hải tử, người liệu việc rất đúng. Con yêu phụ hành động như vậy đó.

Văn Đế Đế dẫn hai người chạy thẳng tới Hà Bắc, cô tránh đường lớn chuyên đi theo lối tắt, sau bảy ngày đường mới tới thành Hà Giang.

Trưa hôm ấy Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế nói:

- Phía trước có một toà đại tửu lâu. Văn muội lên coi xem có nhân vật nào khả nghi thì trở lại cho hay, bằng không thì cứ ở lại kêu lấy cơm rượu và chờ đợi chúng ta.

Văn Đế Đế cười nói:

- Vậy hai vị chờ ở ngoài một lát.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn phu nhân nói:

- Đại nương! Phía đối diện có nhà bán tơ lụa, văn bối dẫn lão tiên bối lụa mấy tấm áo. Bữa nay không đi nữa, vào tiệm may bảo họ làm hai bộ áo mới. Y phục của Đế Đế tiên bối mặc không được thoải mái.

Lê Đại nương lắc đầu đáp:

- Hài tử, để đến Bắc Kinh hãy hay. Làm quần áo phải mất thì giờ trong hai ba ngày e họ làm không được.

Thiết Kỳ Sĩ ồ một tiếng nói:

- Nếu vậy đi mua quần áo làm sẵn được không?

Lê Đại nương gật đầu cười nói:

- Đó là việc của đàn bà. Hài tử, chúng ta vào điểm rồi bảo Đế Đế cô nương đưa lão thân đi là được.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hay lắm, vậy chúng ta ăn cơm đã.

Hai người thủng thẳng đi tới tửu lâu bỗng thấy Đế Đế chạy ra, cô nhìn Thiết Kỳ Sĩ ngấm ngầm đánh tay ra hiệu rồi không dừng bước tiếp tục chạy về phía trước, Thiết Kỳ Sĩ hiểu ý khẽ bảo Lê Đại nương:

- Không thể lên đây được.

Lê Đại nương gật đầu khẽ nói:

- Mua lương khô rồi tiếp tục thượng lộ.

Đi thêm một đoạn đường thì thấy Văn Đế Đế đứng lại. Cô chờ Thiết Kỳ Sĩ tới nơi rồi khẽ nói:

- Trên tửu lâu có hai lão già che mặt thái độ rất khả nghi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Sao Văn muội biết?

Văn Đế Đế đáp:

- Bọn chúng chuyên dòm ngó những người đàn bà che mặt.

Thiết Kỳ Sĩ ồ một tiếng nói:

- Thế thì đáng ngờ thật. Mua cái gì ăn lẹ đi rồi ra khỏi thành ngay.

Bỗng nghe Lê Đại nương nói:

- Bọn chúng theo sau.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói:

- Thế thì không ăn nữa, Đế Đế ra khỏi thành nhắm phía Đông mà đi.

Văn Đế Đế vừa đi vừa hỏi:

- Tại sao lại phải đi về phía Đông?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đừng hỏi nữa, đến nơi tiểu huynh sẽ cho biết.

Văn Đế Đế lại hỏi:

- Ra ngoài thành làm sao thu thập được chúng?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- E rằng bọn chúng không phải chỉ có hai tên. Mình phải đề phòng họ đông người, đã có ngoài ánh sáng lại có cả ở trong bóng tối. Thu thập được những kẻ ngoài ánh sáng thì bọn trong bóng tối vẫn theo dõi hành tung mình được, chúng ta tới đâu cũng có chuyện phiền phức tới đó.

Văn Đế Đế ra khỏi thành lập tức đi về phía Đông, cô khẽ nói:

- Đây là đường đi ra biển.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Có khi chúng ta phải ngồi thuyền vượt biển xuống Nam.

Văn Đế Đế hỏi:

- Tiểu muội vẫn không hiểu.

Bỗng Lê Đại nương lên tiếng:

- Đây là Dịch tiểu ca cố ý bày ra nghi trận, hai vị hãy nhìn lại phía sau, hiện giờ chỉ còn một tên.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Văn bối đã tiên liệu như vậy, thế là một tên quay trở lại thông báo cho đồng bọn kéo đến.

Văn Đế Đế hỏi:

- Chúng ta giết tên này rồi trốn đi được không?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Giải quyết cách này không ổn, ta đã biết bọn chúng còn người trong bóng tối theo dõi hành tung.

Lê Đại nương thở dài nói:

- Chẳng lẽ bọn họ từ núi Thái Sơn đã đuổi tới đây, nếu đúng thì e rằng cả con yêu phụ cũng đã tới nơi rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đại nương cứ yên dạ, văn bối đoán định bọn này được lệnh con yêu phụ ra đây chặn đường nếu mục cũng đến tất đã động thủ ở trong thành rồi.

Văn Đế Đế nói:

- Chỉ sợ bọn họ bao vây.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Không có lý nào nhanh đến thế được, bây giờ chúng ta đi lên một chút nếu phía trước thấy khoảng đất trống rộng rãi thì dừng lại.

Lê Đại nương kinh hãi hỏi:

- Bọn chúng đến bao vây thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chúng ta chỉ giả định là bọn Cổ Mộ môn, vạn nhất không phải thì ra mình chạy một cách oan uổng. Đồng thời chúng ta lựa nơi rộng rãi để nghỉ ngơi, văn bối cũng có chỗ dụng ý là ở quảng trường này hủy diệt một phần lớn thế lực của yêu phụ, cho mục biết mình lợi hại dám tận sát không nề nang gì.

Văn Đế Đế hỏi:

- Nhưng bên họ đông bên mình chỉ có ba người thì dù thắng được trận đầu cũng vẫn sợ chúng từ bốn mặt tám phương đuổi đến.

Thiết Kỳ Sĩ chỉ mỉm cười, nụ cười của chàng rất thần bí khiến Văn Đế Đế phải suy nghĩ. Đi chừng mười mấy dặm, Văn Đế Đế đứng trên đám đất cỏ giữa quảng trường hô:

- Nơi đây có thể tạm nghỉ.

Cô nhìn ra xa thấy thấp thoáng có bóng người ẩn núp mới cố ý lớn tiếng. Thiết Kỳ Sĩ vẫy Lê Đại nương lại nói:

- Mời đại nương ngồi, chúng ta hãy ăn một chút đã.

Văn Đế Đế thấy chàng đưa ra một con gà quay lớn không khỏi lấy làm kỳ hỏi:

- Kỳ ca mua được vào lúc nào?

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả đáp:

- Trước nay chưa từng ra tay, lần này bất đắc dĩ phải làm một chuyến.

Chàng vừa nói vừa xé một mảnh thịt đưa cho Lê Đại nương và Đế Đế. Lê Đại nương cũng rất làm lạ hỏi:

- Hài tử! Lão thân chưa từng thấy người mua hồi nào thậm chí chưa rời xa người nửa bước...

Thiết Kỳ Sĩ giải thích:

- Đại nương! Ra khỏi cửa thành một chút lão nhân gia đã quay đầu đi một cái còn nhớ không?

- Đúng rồi!

- Chỗ lão nhân gia đứng gần một cái quán, trong quán có năm sáu con gà quay bày trên bàn. Văn bối muốn vào hỏi mua nhưng sợ chậm trễ thời giờ liền đứng ngoài thò tay lấy một con.

Văn Đế Đế nghe nói cười khúc khích đáp:

- Đúng là thần thái hạng nhất rồi.

Lê Đại nương lúc này đang lo nghĩ cũng phải bật cười nói:

- Hài tử! Bản lãnh của ngươi đã đến trình độ xuất thần nhập hoá.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói:

- Bốn mặt dịch nhân đã xuất hiện, hai vị cứ ngồi yên mà ăn uống nhất thiết để mình văn bối hành động.

Văn Đế Đế kinh hãi nói:

- Sao lại bảo đại nương và tiểu muội ngồi yên?

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Đế Đế lấy kiếm xuống để trước mặt, hễ thấy tại hạ liệng kiếm thì đồng thời các vị cũng liệng kiếm lên không.

Lê Đại nương kinh hãi hỏi:

- Hài tử...

Thiết Kỳ Sĩ xoa tay gạt đi:

- Đại nương nên ít nói phòng đối phương nghe rõ thanh âm.

Văn Đế Đế thấy bốn mặt đều có bóng người khẽ nói:

- Úi chà! Bọn chúng đông quá.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bất luận nhiều hay ít nhưng họ không tới gần thì mình đừng động thủ, đáng tiếc mặt Tây có khu rừng.

Lê Đại nương trầm giọng nói:

- Cửa Nam có năm tên đang tiến về phía chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Bọn này chưa hiểu rõ lai lịch bên mình, như vậy cũng hay ít ra chúng còn phải e dè.

Văn Đế Đế hỏi:

- Chắc chúng cũng chưa biết đại nương ở đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Ta hy vọng bọn này không phải là người của Cổ Mộ môn, lão thân chỉ sợ phải động thủ là lỡ việc.

Năm tên đã đến gần chỉ còn cách chừng sáu trượng, tên nào cũng che mặt theo một màu sắc. Bọn chúng có bốn người già và một thanh niên.

Thiết Kỳ Sĩ tự hỏi:

- Sao bọn chúng chỉ dòm ngó mà không mở miệng?

Đột nhiên một người trong bọn tiến lấy mấy bước cất tiếng hỏi:

- Các vị là ai?

Nghe thanh âm người này cũng biết nội kình hấn khá cao Thiết Kỳ Sĩ nhìn bọn chúng hỏi lại:

- Các vị là ai?

Người kia trầm giọng quát:

- Các hạ chưa trả lời ta.

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng nói:

- Tại hạ chẳng phải là người ai hỏi cũng nói.

Người kia cười khàn khạch đáp:

- Nói rõ là có chỗ tử tế.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục nói:

- Khẩu khí các hạ rất là bá đạo như vậy không phải là làm điều tốt.

Người kia lớn tiếng quát:

- Bảo hai mục đàn bà bỏ khăn che mặt xuống.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi:

- Phải chăng các vị là nhân vật nhà quan đến tra án?

Người kia bật tiếng cười âm trầm nói:

- Tiểu tử, ngươi thật không biết điều.

Đột nhiên hấn há miệng hú lên một tiếng rồi nói:

- Ngươi tưởng giỏi lắm chẳng? Hãy coi tình thế trước mắt xem sao.

Bốn mặt tám phương đều có bóng người xuất hiện vây lại thành vòng tròn như kiểu đi săn thú. Văn Đế Đế đảo mắt nhìn quanh không khỏi kinh hãi vì nàng ước lượng có đến bảy tám chục người.

Phụ nhân bắt đầu hoang mang không thể tự chủ được đưa tay ra toan nắm lấy đốc kiếm. Thiết Kỳ Sĩ thuận thế đưa chân lại phía sau chặn thanh kiếm mà không lộ chút sơ hở nào. Lê Đại nương lập tức cảnh giác tay đã đưa ra rồi giả vờ nhổ một cây cỏ.

Địch nhân bao vây bốn mặt đều cách hai trượng tên nào cũng che mặt theo kiểu thích khách hành.

Lão già lại mở miệng trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã chịu tuân lệnh chưa?

Thiết Kỳ Sĩ hững hờ nói:

- Phải chẳng các hạ là thủ lĩnh? Không hiểu vì lẽ gì các hạ lại huy động nhiều người như gặp đại địch? Hành động này sao khỏi mang tiếng là việc nhỏ mọn mà làm thành to chuyện.

Lão già lại gầm lên:

- Nếu ngươi còn cự tuyệt là lão phu phải động thủ.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên đổi thanh âm lớn tiếng quát:

- Tại hạ trước hết hãy cảnh cáo một lần. Nếu các vị là nhân vật phe bạch đạo thì hãy thừa nhận đi, bằng ý vào thế lực đông người để sinh cường thì kết quả càng thâm hiểm. Khi đó các vị có đưa ra hai chữ hiểu lầm, tại hạ cũng không tiếp thụ.

Người kia cười rộ đáp:

- Ngươi không chịu bỏ mặt nạ rồi.

Đoạn hấn hô:

- Xông vào!

Lão già che mặt vừa hô lên không ngờ trong rừng mé Tây có tiếng cảnh báo vang lên:

- Đại phó tòa! Không nên, Bạch Quan lệnh chúa đã dặn là phải bắt sống.

Bốn chữ Bạch Quan lệnh chúa vừa lọt vào tai, Thiết Kỳ Sĩ yên dạ
nghĩ thầm:

- Không nên giết lầm người, nhân vật trong rừng đúng là Hắc Quan
lệnh chúa. Hắc không chịu lộ diện tức người trước mặt là phó thủ của hắc.

